



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: a) T. T. G. N.
b) nezl. L. D.
obě státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t.č. bytem K. 194/9, O. – M. H.
nezl. žalobkyně b) zastoupena žalobkyní a), jakožto zákonnou zástupkyní
obě zastoupené advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Masná 8, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 5. 12. 2019 č. j. OAM-557/ZA-ZA11-HA12-2019, o
udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 5. 12. 2019 č. j. OAM-557/ZA-ZA11-HA12-2019 žalované Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyním podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a) a její nezletilé dcery je legalizace jejich pobytu na území České republiky, neboť v České republice nedisponují pobytovým oprávněním. Žalobkyně a) si přeje v České republice i nadále žít se svým přítelem a jejich společnými nezletilými dětmi. Návrat do země původu žalobkyně a) odmítá z důvodu možného rozdělení své rodiny. Životní podmínky ve vlasti by pro ni a její nezletilou dceru byly složitější než v České republice. Tyto důvody nebylo možno dle žalovaného podřadit pod důvody taxativně uvedené v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu a jelikož žalovaný neshledal důvody ani pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyním podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobkyním neuděluje.
2. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně a) jménem svým i jménem nezletilé žalobkyně b) prostřednictvím svého právního zástupce včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkala porušení ust. § 3, § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), porušení ust. § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně a) má za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle ust. § 12 zákona o azylu a že v jejím případě nelze vyloučit možnost udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 nebo doplňkovou ochranu ve smyslu § 14b odst. 2 písm. a), popř. § 14b odst. 2 písm. c) zákona o azylu, jelikož žalovanému opakovaně sdělila, že je matkou dvou nezletilých dětí, jejichž otec je občan České republiky. Tyto důvody žalovaný nevzal do úvahy. V případě nuceného vycestování z České republiky by nepochybně došlo k porušení mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána. Jako absurdní považuje žalobkyně názor žalovaného, že „ve své vlasti nebyly pronásledovány a rovněž nemohou být po návratu do země původu pronásledovány pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a asi nesplňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany“. V průběhu správního řízení žalobkyně a) opakovaně zdůrazňovala, že od roku 2017 žije s občanem ČR, se kterým se jim narodily dvě nezletilé dcery, což doložila rodnými listy obou dětí. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně posoudil její žádost ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu a neuvedl v dostatečné míře, proč její důvody neshledal jako zřetele hodné. Jako zřetele hodnou skutečnost pro udělení humanitárního azylu nevzal žalovaný ani poměry v zemi původu žalobkyně. Žalobkyně proto navrhovala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobkyň jako nedůvodné.

4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 12. 2019 č. j. OAM-557/ZA-ZA11-HA12-2019 a obsahem připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jedacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně podala jménem svým i jménem nezletilé dcery žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 8. 2019. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 20. 6. 2019 uvedla, že do České republiky přicestovala letecky 25. 1. 2017, v té době měla norské povolení k pobytu, jehož platnost byla ukončena v dubnu 2018. V České republice má jedno dítě a v současné době je těhotná. Chce zde žít s oběma dětmi a se svým přítelem, který má již české občanství od roku 1996. Dne 20. 6. 2019 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobkyně v době příjezdu do Evropské unie disponovala norským pracovním vízem platným do dubna 2018. V Norsku pobývala po dobu 6 měsíců a poté přicestovala do České republiky na návštěvu své tety a zde se seznámila se svým přítelem. S tímto přítelem má žalobkyně společnou dceru a čekala, až dítě dostane české občanství a poté chtěla podat žádost o sloučení rodiny. Její přítel se jmenuje H. D., narozený X a je uveden jako otec v rodném listě dítěte. Žadatelka uvedla, že o udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu legalizace svého pobytu v České republice. Vietnam opustila proto, že chtěla mít dobrou práci a vydělávat peníze. Ve Vietnamu před odjezdem žádné potíže neměla. S přítelem ve Vietnamu žít nemohou, protože by to určitě nechtěl. Nyní je v sedmém měsíci těhotenství a nedokáže si představit vycestování do Vietnamu a podat tam žádost. Nemá peníze a ani nikoho, kdy by jí tam pomohl; potvrdila, že v návratu do země původu jí nic jiného nebrání. Na otázku, co by se muselo změnit, aby se do země původu vrátila, odpověděla, že situace ve Vietnamu na její případ nemá vliv, hlavní roli i u ní hrají její děti. Potvrdila, že uvedla veškeré důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně doložila rodný list nezletilé A. N., v němž jako otec dítěte je uveden H. D., narozený X. Součástí správního spisu jsou i informace o zemi původu žalobkyně a to zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – údaje o zemi Vietnam 2018 a informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 31. 5. 2019 o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu. Podle protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 14. 10. 2019 se k tomuto seznámení dostavil právní zástupce žalobkyně, který poukázal na to, že žalobkyně a) zde má druha, který je občanem ČR, že s ním má dvě nezletilé děti, které nepochybně dostanou státní občanství České republiky. Protože v současné době není možné, aby jejich matka dostala oprávnění podle zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení se svými dětmi, tak využila možnost, kterou jí dává zákon o azylu.
6. Správní spis žalovaného dále obsahuje žádost žalobkyně a) podanou dne 14. 10. 2019 jménem své nezletilé dcery L. D., narozené v České republice dne 3. 9. 2019. Při poskytnutí údajů k této žádosti uvedla, že nezletilá je vietnamské státní příslušnosti a vietnamské národnosti a že její žádost podala jako zákonná zástupkyně z důvodu sloučení rodiny. Dle protokolu o pohovoru k této žádosti ze dne 4. 11. 2019 zákonná zástupkyně

nezletilé žalobkyně b) opakovala, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je sloučení nezletilé s rodinou. S přítelem mají společné dítě a nechce, aby vyrůstalo daleko od svého otce. Jako matce se jí jedná o to, že ve vlasti neměla tak dobré podmínky jako v České republice, aby se mohla o dítě postarat. Přeje si, aby nezletilá vyrůstala společně s ní i s otcem. Nepřeje si, aby dítě žilo ve Vietnamu, neboť v České republice bude mít daleko lepší podmínky.

7. Podle ust. § 12 zákona o azylu, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
8. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
9. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
10. Podle odst. 2 téhož ustanovení, se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
11. Krajský soud opakuje, že napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, tedy jak byly uvedeny v žalobě právního zástupce žalobkyň ze dne 30. 12. 2019 a to v souladu s dispoziční zásadou uvedenou v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Úvodem je zapotřebí konstatovat, že v této žalobě jsou žalovanému vytýkána porušení jednotlivých ustanovení správního řádu, která jsou uvedena v natolik nekonkrétní a obecné formě, že je nebylo možno blíže přezkoumávat. Podle žalobkyně tato především splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Nesouhlasí s tím, že „jako žadatelé nebyli ve své vlasti pronásledováni a rovněž nemohou být po návratu do země původu pronásledováni pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a že nesplňují podmínky pro udělení ani doplňkové ochrany“, což považuje absurdní. Žalobkyně přitom jak v rámci poskytnutí

údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, tak i při provedeném pohovoru k této žádosti uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyla členkou žádné politické strany, či jiné organizace a neuváděla, že by se v zemi původu jakkoli politicky angažovala a měla v důsledku toho problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami. Neuvedla jedinou skutečnost, která by svědčila pro to, že byla ve Vietnamu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod a neuvedla také jedinou skutečnost, pro kterou by mohla mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu. V případě nezletilé žalobkyně b) je tato možnost pronásledování zcela vyloučena už proto, že se narodila na území České republiky a také s ohledem na její věk. Skutečnost, že Vietnam je autoritářským státem, v němž nejsou dodržována všechna lidská práva, ještě nedokládá to, že by žalobkyně měly v této zemi být pronásledovány; žalobkyně a) v tomto směru neuvedla v průběhu správního řízení jediný relevantní důvod. Nutno dodat, že důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany není ani ekonomická situace v zemi jejich původu.

12. Podle žalobkyně žalovaný nedostatečně posoudil její žádost se zřetelem k ust. § 14 zákona o azylu umožňujícímu udělit azyl z humanitárních důvodů. Žalobkyně v tomto směru vytýkala žalovanému, že nedostatečně odůvodnil, proč její důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany neshledal jako zřetele hodné pro udělení této formy azylu. S touto žalobní námitkou krajský soud nemůže rovněž souhlasit, neboť žalovaný na straně osm v tomto směru uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací obou žalobkyň a přihlédl i k jejich věku a zdravotnímu stavu. Správní orgán při hodnocení možnosti udělení humanitárního azylu poukázal na to, že žalobkyně v ČR žije od roku 2017 a že o udělení azylu žádá proto, že nedisponuje legálním pobytem oprávněním a v České republice chce setrvat, neboť jsou dle jejího názoru lepší podmínky k životu než v zemi původu. Žalovaný zdůraznil, že humanitární azyl je udělován pouze ve výjimečných případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12, přičemž v případě žalobkyně takový důvod neshledal. S tímto závěrem souhlasí i krajský soud a dodává, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo a je věcí uvážení správního orgánu rozhodujícího o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soudu proto nenáleží přezkoumávat výsledek úvahy správního orgánu, ale pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl při dodržení práva na spravedlivý proces a zda jeho rozhodnutí nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem. Krajský soud dodává, že důvody pro udělení humanitárního azylu jsou důvody výjimečnými, kdy jde o situace, ve kterých by neudělení azylu bylo nehumánní. Takovými důvody mohou být velmi závažné onemocnění, důsledky živelné katastrofy, stáří žadatele apod.
13. Žalobkyně v žalobě opakovaně poukázala na to, že v jejím případě nelze vyloučit také doplňkovou ochranu podle ust. § 14b odst. 2 písm. a), příp. § 14b odst. 2 písm. c) zákona o azylu, když správnímu orgánu opakovaně sdělila, že je matkou dvou nezletilých dětí, jejich otcem je občan České republiky a je hodlají i společně vychovávat v ČR. Tato žalobní tvrzení jsou zcela absurdní, neboť podle citovaných zákonných ustanovení se jedná o vážnou újmu spočívající v uložení nebo vykonání trestu smrti v zemi původu či vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidská důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. O hrozbách takové vážné újmy se

žalobkyně a) průběhu správního řízení nikterak nezmínila a nesvědčí pro ni ani citované zprávy o zemi původu.

14. Podstatnou žalobní námitkou žalobkyně bylo to, že v průběhu správního řízení opakovaně uváděla, že v České republice žije již od roku 2017 s občanem České republiky, se kterým má dvě nezletilé dcery, k čemuž předložila rodné listy obou nezletilých dětí. Podle žalobkyně tuto skutečnost žalovaný „vůbec nepřezkoumal a ve svém rozhodnutí neuvedl, proč takto neučinil, není patrné, jakými úvahami jeho rozhodnutí bylo vedeno a co bylo podkladem k hodnocení její žádosti“. Ani tato žalobní tvrzení nemá oporu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný přezkoumatelně zdůvodnil, proč žalobkyni uváděna důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze pojmát jako důvody pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Žalovaný učinil zcela logický a správný závěr, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně pouze z důvodu potřeby legalizace pobytu jak svého, tak i nezletilé žalobkyně b) a proto, že v České republice chce pobývat s otcem nezletilých dětí a že jsou dle jejího názoru zde lepší podmínky k živobytí než v zemi jejího původu. Krajský soud dodává, že v případě žalobkyně neshledal takové rodinné či osobní vztahy, že by nepřiměřeným způsobem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky, čímž by došlo k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V řízení totiž vyšlo najevo, že žalobkyně a) i nezletilá žalobkyně b) jsou vietnamské státní příslušnosti a tuto státní příslušnost má i jejich přítel – otec nezletilých dětí, který má zároveň státní příslušnost ČR. Situace žalobkyně rozhodně nemůže být důvodem pro posuzování extratoritálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je Česká republika vázána. Pakliže podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně sledovala dosažení legalizace svého pobytu v České republice, musí krajský soud ve shodě s žalovaným konstatovat, že tuto otázku řeší zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, jehož institutu mohla žalobkyně využít a které nelze nahrazovat udělením azylu či doplňkové ochrany.
15. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobkyň jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně v tomto řízení úspěch neměly a žalovaný se toto práva výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 2. července 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce